

NEUSTAVLJIV

SEAN SWARNER

PRESEŽI OMEJITVE SVOJEGA UMA

Kazalo

Zahvala.....	V
Uvod.....	IX
PRVI DEL <i>Boj za žioljenje</i>	1
1. poglavje	3
2. poglavje	27
3. poglavje	35
DRUGI DEL <i>Na vrhu sveta</i>	47
4. poglavje	49
5. poglavje	61
6. poglavje	71
7. poglavje	73
8. poglavje	79
9. poglavje	85
10. poglavje	95
TRETJI DEL <i>Začni svojo lastno pot do uspeha</i>	113
11. poglavje	115
<i>Definiraj svoje sanje</i>	116
12. poglavje <i>Premagovanje ovir na poti do cilja</i>	137
<i>Ovira številka 1: Negativni samogovor</i>	120
<i>Ovira številka 2: Občutek krivode</i>	123
<i>Ovira številka 3: Zunanji vplivi</i>	125
<i>Ovira številka 4: Žioljenjske ovire</i>	129
<i>Ovira številka 5: Čakanje na dovoljenje</i>	134
13. poglavje <i>Začni na koncu in pojdi nazaj</i>	137
<i>Ustvari svojo sanjsko izjavo</i>	142
<i>Kontrolni seznam za sanjsko izjavo</i>	143
<i>Naslednji korak na poti uspeha</i>	145
<i>Pogled naprej . . . Drugi vrh na poti lastnega uspeha</i>	149
<i>Nadaljevanje pogovorov</i>	152
<i>O avtorju</i>	153

Zahvala

Seanova

Preveč ljudi je, ki bi se jim želel zahvaliti za podporo. Od tistih, ki delajo v odnosih z javnostmi, do tistih iz medijev in sponzorstva, pa vse do ljudi, ki sem jih srečal na svojih potovanjih in so me navdihovali, in nenazadnje bi se želel zahvaliti tudi prijatelju Denaliju, ki mi je rešil življenje (več o tem pa v drugi knjigi), zato bom skušal biti kratek.

Moji družini (mami, očetu in Sethu). Če ne bi bilo mame in očeta, se tudi jaz ne bi rodil. Tako mi tudi ne bi bila dana želja, da bi bil vsak dan boljši. Rad bi se vama še posebej zahvalil za vajino spodbudo, da tvegam in se ne bojim. Seth, večkrat v knjigi te omenjam, saj si bil velik del mojega življenjskega popotovanja. Ne morem se ti dovolj zahvaliti.

Mojim prijateljem s kolidža: Brendi, Patu, Maurerju in Lupi. Hvala za knjigo, CD, zabavne spomine in ker ste mi pustili zmagati »stavo«.

Marmot, ti si najboljši izdelovalec pohodne opreme na tem planetu. Rudy Project, moje oči si neštetokrat rešil pred uničujočim soncem. Leky, tvoje palice so mi dobesedno rešile

življenje. Innovative Skincare, vaše zaupanje vame je bilo neverjetno. In Morgan James Publishing, hvala, ker ste mi pomagali deliti mojo zgodbo . . . Skupaj spreminjamo svet.

Želel pa bi se zahvaliti tudi . . . vsakemu človeku na tej Zemlji, ki je zbolel za rakom. Vi ste poglobitna motivacija v mojem življenju in upam, da vas bom navdahnil, da boste v življenju počeli še velike stvari. Hvala, ker ste me navdahnili, da nadaljujem s plezanjem in živim neustavljivo življenje!

Lancejeva

Najprej se želim zahvaliti Bogu. Hvala, ker me vodiš po tej poti.

Sonya Snow, moja neverjetna žena. Hvala, ker si moja največja podpora, ker si delila z menoj ta neverjetni projekt in mi predala svoje strokovno znanje lektoriranja. Bila si moj poskusni zajček in slušateljica mnogih korakov in vaj v tej knjigi. Tyler, Logan, Conner in Hayley, hvala, ker ste bili moja motivacija in ker ste mi pomagali, da sem v ta projekt lahko vključil tudi sebe kot očeta. Hvala mojim staršem, da ste me vzgajali z ambicijo in negovali mojo ustvarjalnost.

Jim Trunzo, hvala, ker si mi posvetil nekaj svojega časa, da sem se lahko učil od tebe... ponovno. Kdo bi si mislil, da se bom po več kot dvajsetih letih še vedno učil od najboljšega učitelja, kar sem jih imel v šoli. Hvala za tvojo velikodušnost.

James Woosley, hvala ne le za oblikovanje in sodelovanje pri lovljenju časovnice tega projekta, temveč tudi za odgovore na številna vprašanja ter za smernice za začetek tega projekta. Tudi tvoje knjige so imele name velik vpliv.

Rob O’Friel, hvala, ker si si vzela čas in z menoj delila svoje dragocene izkušnje kot življenjski trener (*angl. coach*). Najini po-

govori so bili zame začetek posebenga potovanja. Hvaležen sem za vsakega izmed njih.

Christopher Dixon, hvala, da si z mano delil svoje znanje o e-knjigah, literaturi in knjižničnih sistemih, ko smo se med počitnicami vračali na naslanjače. Tvoje povratne informacije so mi bile v veliko pomoč.

Hvala vsem mojim spremljevalcem, podpornikom in gostom skupine *Get Out Together*. Hvala mojim prijateljem v *Toastmasters*, ker ste bili skozi leta pomemben del moje osebne rasti. Hvala Kevinu Millerju, nekdanjim profesorjem in nekdanjim članom dobre stare akademije *Free Agent Academy*, ki mi je za vedno spremenila življenje.

Uvod

*Ne bi smeli biti zaskrbljeni zaradi smrti. Skrbeti bi nas moralo,
da ne bomo živeli življenja, ki ima globlji pomen.*

— Sean Swarner

Imate cilj, o katerem ne morete nehati razmišljati? Imate sanje, po katerih hrepenite, a ne veste, kako jih uresničiti? Ali z njimi odlašate in jih predstavljate na “nekega dne”?

“Nekega dne” je danes. Svet je pripravljen na vas, da začnete svojo pot do uspeha in uresničite svoje sanje.

Ta knjiga vsebuje zgodbo o potovanju človeka, da bi dosegel tisto, kar je bilo zanj nekoč nemogoče. Sean je premagal dve različni vrsti raka, da bi z enim pljučnim krilom uresničil sanje o vzponu na Mt. Everest, najvišjo goro na svetu.

Poleg tega, da Sean deli svojo zgodbo s svetom, pa deli tudi vodilna načela, s pomočjo katerih je uresničil svoje sanje.

Ta knjiga se začne s Seanovo zgodbo o preživetju, pustolovščini in napetosti na pečini, zaključí pa z delom, ki vsebuje preproste, praktične korake, ki jih lahko uporabite za uresničitev svojih

ciljev in sanj. Izvedeli boste, kako je Seanu uspelo nemogoče spremeniti v mogoče in lahko s pomočjo teh istih, preprostih, a močnih korakov tudi vi osvojite svoj Everest.

To je prva v nizu knjig, ki opisujejo Seanove zgodbe vzpenjanja na vsakega od Sedmih vrhov (*angl. Seven Summits*). Vsaka izmed knjig se zaključí z drugačnimi vodilnimi načeli, s praktičnimi in enostavnimi koraki in vajami. Vsaka knjiga vam bo pomagala ustvariti ključne navade, ki vam bodo pomagale spremeniti življenje in bo še nadgradila korake iz prejšnje knjige. Če so delovali za Seana, da se je zapisal v zgodovino in dosegel "nemogoče", bodo nedvomno spremenili tudi vašega in vam pomagali živeti življenje, o katerem ste vedno sanjali.

Nas se potovanje začne!

—Lance Snow

PRVI DEL

Boj za življenje

1. poglavje

Tisoč milj dolgo potovanje se začne z enim korakom.

—Lao Tsu

Pravkar sem skoraj mesec in pol preživel na ledeni gori in se neštetokrat vzel gor in dol, da bi postavil tabor in svoje telo navadil na ekstremno nadmorsko višino. Zavil v svojo spalno vrečo, ki je odporna na minus štirideset stopinj, sem ležal v svojem šotoru na približno 7.000 m nadmorske višine, moje začasno zavetišče pa je bilo zavezano na nekaj kock, zabitih v neprebojni led. To je bilo vse, kar me je držalo ob strani gore. Pod mano se je raztezal obširen, petinštirideset stopinj strm ledenik, ki se je razprostiral približno 1.600 m daleč. A nekaj je bilo narobe. Neverjetno narobe. Nisem mogel niti razmišljati, ne da bi se mi zrtelo. Moji možgani so otekli in trpel sem zaradi hude tesnobe in vrtoglavice.

Vedel sem, da umiram . . . spet.

Odraščal sem v Ohio, v majhnem mestecu na srednjem zahodu z imenom Willard. Bili smo samo jaz, mama, oče in brat Seth. Vsi smo vedeli vse o vsakomur, čisto nič ni ostalo očem skrito. Večino časa je bilo to v redu, razen če si zunaj počel kaj, česar ne

bi smel, na primer ovijal trenerjevo hišo v toaletni papir. Seveda je to takoj opazil eden od sosedov in poklical mojega očeta. Spet so me dobili. Zdelo se mi je, da prav z ničemer ne morem ubežati. Ampak to me ni ustavilo. Samo še bolj me je motiviralo, da sem bil malo bolj, recimo temu *iznajdljiv*, da me niso ujeli.

Kot otrok sem bil športo zelo aktiven in moja družina mi je bila vedno v neverjetno podporo. Ne glede na to ali sem igral YMCA nogomet, plaval za lokalno ligo, igral klasični nogomet ali tekkel na progi (in dobil še več točk, ker sem si drznil jokati na glas), mama, oče in brat so bili vedno tam – bili so moji največji oboževalci.

Še vedno se spomnim rjave lesenih hiše ob Hillcrest Driveu in košarkaškega koša na dovozu, kjer sva se z očetom redno drug drugega izzvala z igro "K-O-N-J" (*angl. horse*). Prav tako sem rad igral tenis, žogo sem podajal ob garažna vrata in poslušal, kako se odbija od lesenih vrat in se vrača nazaj k meni. Običajno ni dolgo trajalo, da je mama prišla ven in zavpila name, naj grem delat kaj drugega – karkoli drugega, le da je to *nekje* drugje.

Ko se nisem ukvarjal s športom, pa sem vedno iskal nove pustolovščine. Na našem dvorišču je bilo veliko koruzno polje, ki se je kakšno leto spremenilo tudi v sojinega, odvisno letine. To polje sem si predstavljal kot svojo majhno domišljjsko deželo, ki me vedno znova kliče, naj pridem ven in raziskujem. Gradil sem dovršene utrdbe tako, da sem stebila upognil drugo čez drugo in nato povabil otroke v soseščini, da so se igrali z menoj. Bilo je super!

Nekega dne—takrat sem bil star približno enajst let—pa sem hotel narediti nekaj večjega, boljšega. Seveda imam v mislih svojo nepremagljivo podzemno trdnjavo—luknjo.

Ob hiši je oče zgradil majhno lopo, v katero je spravljaj vse naše orodje. Na izbiro sem imel metlice za plevel, lopate, palice in vse vrste drugih predmetov, s katerimi bi se otrok lahko ubil. A jaz sem bil navdušen! Nekega dne, po mesecih načrtovanja in skiciranja, sem bil odločen, da grem ven in zgradim svojo utrdbo – z vsemi betonskimi elementi, pa tudi “šnorkljo”, s pomočjo katere bi lahko dihal pod zemljo. Kaj potrebujem, če želim priti pod zemljo? Lopato, seveda! Sprehodil sem se do lope, odklenil majhno ključavnico in pograbil največjo lopato, kar sem jih našel. Dvignil sem jo čez desno ramo in se odpravil na majhen košček zemlje med dvoriščem in koruznim poljem. Tam sem izbral popolno mesto, udaril z nogo vrh lopatine glave in pričel s kopanjem. Odložil sem svoj prvi tovor umazanije, ga odvrigel dovolj daleč od mesta, kjer bo stala utrdba in se nato vrnil po več.

Lopata za lopato umazanije je prihajala iz luknje in vsako posebej sem odvrigel na tisti kup. Luknja je postajala vse globlja, kup umazanije pa vedno večji. Neverjetno hitro sem napredoval. Ko sem si obrisal pot s čela, sem se počutil, kot da kopljem pot vse do Kitajske!

Se pravi dokler . . . PAF! Nekaj sem zadel. In to močno. Najprej sem skušal odstraniti vse, kar je bilo v luknji, a ne glede na to, kako močno sem brcal v lopato, se ta črna, velika, ukrivljena, cevi podobna stvar enostavno ni hotela niti za kanček premakniti ali usločiti. Zato sem se odločil, da kopljem okrog nje. Težava je bila, da je bila ta črna stvar ravno sredi luknje—moje luknje! Očitno je bilo treba čim prej ukrepati.

Med poslušanjem in opazovanjem očeta, ko je delal po dvorišču, sem se naučil, da obstajajo različne vrste lopat za različna dela. Tista lopata, ki sem jo imel, je bila za premikanje

velikih količin umazanije, kar sem z njo tudi počel. Zdaj pa sem potreboval nekaj tanjšega. Nekaj z ostrejšim rezilom, ki bi zarezalo v to črno stvar. Spomnil sem se, da imamo v lopi prav takšno lopato. Izpustil sem lopato za vleko in stekel po lopato z ostrim rezilom, da bi se le nekako znebil te črne stvari na mestu sredi moje luknje.

Z lopato v roki sem ponosno odkorakal nazaj na mesto moje "najboljše utrdbe na svetu." Ko sem se vrnil v luknjo, sem bil odločen, da odstranim to nadležno oviro—karkoli je že bilo—tudi, če bi me ubilo. Dvignil sem lopato nad glavo tako, da je bilo ozko rezilo usmerjeno navzdol v veliko črno stvar. Kapljica znoja mi je spolzela po konici nosu, medtem ko sem na vso moč udaril po nepremičnem predmetu s takšno silo, da so mi roke zdrsnile po ročajju in sem padel na kolena.

Do tega trenutka sem bil že povsem prepoten in prekrit z umazanijo od glave do peta in še bolj razočaran—celo jezen—nad tem, kar sem odkril. Vse, kar sem do tega trenutka vedel, je bilo to, da je v moji luknji velika črna stvar in da jo želim odstraniti iz svoje luknje! Lopato sem ponovno namestil pod predmet, jo poravnal in z vso silo skočil, a se še vedno ni nič zgodilo. Na tej točki sem bil že zares jezen. Začel sem razmišljati, kaj bi še lahko poiskal v lopi, kar bi mi pomagalo pri tej težki nalogi. Odločil sem se vrniti in pretehtati moje možnosti. Naj vzamem lomilko? Hm. Ali pa drugo lopato? Ne, z dvema lopatama sem že poskusil in to brez kakršnekoli sreče. Kaj pa naprava za odstranjevanje plevela? Ah ne, oranžni podaljšek tako ali tako ni dovolj dolg, da bi dosegel črni skrivnostni predmet. Kaj pa škarje za živo mejo? Enaka težava. Zarjavela žaga? Mogoče, vendar sem imel pomisleke, da bi ga lahko spustil dovolj daleč, da bi imel kaj od njega. Vse, kar bi z njim dosegel, bi bili še večji

kupi umazanije. Moje oči so švigale sem ter tja. Katero orodje bi bilo parvo za to delo?

Takrat sem ga zagledal—rdeč ročaj s sijočo in zelo ostro srebrno glavo. Sekira mojega očeta! Popolno! S sekiro pa res ne bi smel imeti težav pri odstranjevanju te črne stvari. Tako kot prej lopato, sem sedaj zavihtek sekiro čez desno ramo in se podal na pot, da bi uničil to črno, čudno stvar, to. . . karkoli je že bilo, kar mi je stalo na poti pri gradnji najbolj osupljive podzemne utrdbe na svetu.

Nisem pa vedel, da me je pri tem videl oče, ki je v notranjosti hiše gledal nogometno tekmo. Iz previdnosti je na vsake toliko pogledal, kaj imam zavihteno na rami in ko me je zagledal, kako hodim mimo z neverjetno ostro sekiro, ki je bila približno enake velikosti kot jaz sam, je pomislil, da bi se verjetno moral vključiti.

Hodil je za mano, dovolj daleč za mano, da nisem vedel, da mi sledi, vse do mesta, na katerem se je razvijala moja genijalna ideja. V trenutku, ko sem dvignil sekiro nad glavo in se pripravljaj na udarec v to črno, nadležno plastično cev, sem za seboj zaslišal glas: “Fant, kaj za vruga pa počneš?”

Obrnil sem se in zagledal očeta, ki je stal za mano. Pogledal sem navzgor proti njemu, pa dol v luknjo in spet proti njemu, pa spet nazaj v luknjo, misleč, da je to eden izmed njegovih trikov. Ko sem ga še enkrat pogledal nazaj, sem rekel: “Hm...kopljem luknjo?” Kajpak.

Mislím, da se oče ob tem ni preveč zabaval. “To vidim, bedak.

Toda, kaj počneš s to sekiro?”

Pogledal sem navzdol in pogled se mi je ustavil na ostrem orodju v moji roki. "Aja . . . tooooo," sem rekel. Seveda v tistem trenutku ni bilo smisla, da bi jo poskušal skriti in se pretvarjati, da tisto v moji roki ni sekira, zato sem mu povedal resnico..

"No, nekaj črnega je v moji luknji in to bi rad spravil ven." "Kaj poskušaš spraviti iz *svoje* luknje?" me je oče vprašal, medtem ko se je približeval velikanski vdolbini na koruznem polju, imenovanem Willard Grand Canyon. Ko je stal na robu kraterja, je samo zmajal z glavo in močno zavzdihnil.

"Resno? Rad bi zarezal v to črno stvar?"

"No, ja, oče. To je edini način, da nadaljujem s kopanjem in dokončam svojo utrdbo."

Vidite, na tej točki sem vedel le: A) imel sem cilj: izkopati luknjo; B) želel sem ga doseči; in C) edini način za dosego je bil, da tisto črno stvar spravim iz poti.

Oče me je samo strmo pogledal. "Pridi sem gor," je rekel, "naj ti nekaj pokažem."

Ko sem prišel do roba luknje, je oče pokazal navzdol na črno plastično cev in začel pomikati roko navzgor po cevi, od koder je prihajala.

"Sledi mojim prstom in poglej v to smer. Kaj vidiš?"

Sledil sem njegovim roki v smeri, od koder je prihajala cev in videl, da vodi vse do roba polja v majhen del zemlje, ki je ločeval ne samo našo hišo, ampak tudi druge domove in posesti.

"Ja?" sem rekel, nevedoč, na kaj cilja.

“Kar nadaljui. Kaj vidiš?”

Ko sem s pogledom nadaljeval po razgledni liniji, sem lahko zagledal zgradbo, oddaljeno približno 800 metrov.

“To je elektrarna. Ja? Kaj potem?” sem rekel, čemur je sledil zelo dolg premor, medtem ko so moji možgani seštevali dva plus dva. “O moj bog! ELEKTRARNA!”

Kot se je izkazalo, sem genij, kakršen sem bil, poskušal s kovinsko sekuro vdreti v glavni mestni električni daljnovod. Brilljantno.

Oče je samo zavil z očmi. “Napolni luknjo nazaj, pospravi orodje in pridi v hišo.”

Hvala bogu, da je prišel ven še pravočasno, sicer bi me vtaknili v hladno celico s kovinskimi rešetkami.

Kot sem rekel, vedno sem hotel nekaj več, vedno se iskal avanturo. Nisem pa vedel, da je ravno to tisto, kar me bo nekega dne pripeljalo na vrh sveta.

Po mojem skorajda šokantnem srečanju z “veliko črno stvarjo” se je moja vzgoja na Srednjem zahodu nadaljevala kot običajno. Medtem ko so moji starši še naprej počeli vse, kar počnejo starši, sva z bratom hodila na nešteto plavalnih srečanj in se izmikala težavam, kadarkoli je bilo mogoče, hkrati pa sva se trudila, da bi se poboljšala. Kot sta mama in oče vedno govorila: “Ni ti treba biti *NAJBOLJŠI* od vseh—samo bodi *NAJBOLJŠA* različica sebe.” To me je prizadelo in od takrat naprej sem se nenehno primerjal s tem, kakšen sem bil prejšnji teden, prejšnji mesec ali leto, in nato trdo delal, da bi se izboljšal, korak za korakom.

Moje otroštvo je bilo lepo in v naši družini je večinoma vse teklo gladko. Se pravi, vse do tistega dne, ko se je vse v mojem življenju naenkrat ustavilo.

Vsega se spomnim jasno kot včeraj. Bilo je po kosilu in s prijatelji smo igrali košarko v večnamenski sobi, preden bi se vrnili v razred. Skočil sem v zrak in izvedel met na koš, a ko sem se približal lesenim tlom, se je moje koleno upognilo in počilo. V trenutku so vsi v telovadnici vedeli, da je nekaj narobe, vključno z mano. Čutil sem, kako se bolečina dviguje po nogi v hrbtenico in kriči v mojih možganih. Grozno je bolelo. V telovadnici gimnazije sem se usedel na improvizirani oder, dokler ni zazvonil zvonec, nato pa odšepal k pouku naravoslovja, ki smo ga imeli osmošolci. Ko sem sedel za svojo mizo, sem si želel le, da bi bilo dneva konec in da bi lahko šel domov in si hladil koleno. Ko je zazvonil zadnji zvonec, sem se odpravil domov brez, da bi iz omarice vzel svoje stvari.

Ko sem končno prišel domov, me je tam že čakala mama. Tako kot vsaka mama je takoj vedela, da je nekaj narobe. Morda me je izdal zaskrbljen izraz na obrazu ali pa je videla, da mi je koleno oteklo na velikost grenivke. Nekaj ni bilo v redu. Takoj me je peljala k lokalnemu zdravniku, a je ta rekel, da mi ne more več pomagati, češ, da je oteklina že preveč napredovala. Starša sta stopila v stik s specialistom v Mansfieldu, približno trideset minut južno od našega kraja. Ko smo prišli tja, so ravno zapirali ordinacijo, a so vseeno počakali in naredili še zadnji rentgen. A oteklina je bila že tolikšna, da niso mogli videti, kaj se dogaja v sklepu in okrog njega. Da se mi koleno ne bi upognilo, so mi nogo zavili v imobilizator, mi dali bergle, na katere sem se lahko oprl in me poslali domov.

Bergle—zakon! Sem si mislil. To bo pritegnilo pozornost VSEH deklet na šoli!

Tisto noč sem slabo spal, pa ne zato, ker se nisem smel obračati po postelji ali spati na boku v udobnem položaju zarodka, ampak zato, ker sem komaj čakal, da grem v šolo in pokažem svoje nove bergle!

Naslednji dan v šoli so se bergle odrezale še boljše, kot sem sprva mislil. Nekatera dekleta so dejansko nosila moje knjige iz razreda v razred. Želel sem si, da se ta dan nikoli ne bi končal. Toda sčasoma sta pozornost in z njo sreča izginili. Moral sem domov, kjer so me spodbujali, da sem bil čim bolj samostojen. Kdo to sploh počne? Kakšni starši spodbujajo svojega otroka s poškodovano nogo, da počne stvari sam? Takšni starši, ki si želijo za svojega otroka najboljše. Ne razumite me narobe, če bi bilo kaj resnejšega, bi zame naredili vse. Toda odrgnjena noga? Ne. Namaži si jo in opravi, kar imaš za opraviti. Tako so pač gledali na to. Če sem povsem iskren, lahko rečem, da me je to na dolgi rok naredilo močnejšega.

Naslednje jutro sem preslišal budilko, zato me je za v šolo prišla zbuditi mama. Takoj je v sobo poklicala očeta in nikoli ne bom pozabil njunih izrazov na obrazu, ko sta stala in strmela v mojo nogo. Njune oče so bile v velikosti namiznih krožnikov in naposled je mama rekla: "Bolje, da ga odpeljemo v bolnišnico."

Čakaj . . . kaj? Sem prav slišal? Kam naj bi me odpeljala? To je bil morda eden redkih trenutkov v mojem mladem življenju, ko sem dejansko želel iti v šolo. Bolnišnica? Prav zares? Pa saj je bila samo noga. Je bilo to res potrebno?

K sreči je bila bolnišnica od naše hiše oddaljena le ulico ali dve, tako da pot do tja ni bila prav dolga. Ko smo se ustavili in sem zagledal osvetljen znak "URGENCA", sem vedel, da je moja situacija veliko bolj resna, kot sem sprva mislil. Ne gre le za odrgnjeno koleno. Ko smo prišli noter, me je medicinska sestra poslala v majhno, kvadratno sobo z otroško modrimi stenami,

kjer so mi vzeli kri. Nato so me odpeljali v drugo sobo na rentgen prsnega koša. Še vedno lahko slišim glasove osebja, ko so mi prigovarjali: "Sedaj globoko vdihni in zadrži," in nato . . . zap! Posadili so me na invalidski voziček in me odpeljali v drugo sobo, v kateri sem preživel cel naslednji teden. Sprva sem bil vesel vse pozornosti okrog noge, a sedaj je šlo malo predaleč. Hotel sem iti domov.

Kot kaže, ni bilo samo odrgnjeno koleno, kajti v naslednjem trenutku sem izvedel, da me zdravijo zaradi pljučnice. Vendar pa po nekaj dneh vdihovanja hlapov iz uparjalnika še vedno nisem kazal nobenih znakov izboljšanja. Takrat me je dr. Rosso spet obiskal ter mamu in očeta poklical na hodnik. Ko sem jih opazoval, kako odhajajo iz sobe, nisem imel niti najmanjše ideje, kaj se dogaja. Šele veliko kasneje so mi povedali, kaj se je tam zunaj zgodilo.

Ko so bili na hodniku, je moj oče začel spraševati: "Kaj se dogaja? Tam leži moj prvorojenec. Že en teden nismo spali, prav nič mu ne gre na bolje in. . ."

A dr. Rosso ga je brez besed le prazno gledal.

Kot vedno je moja mama vedela. "Nekaj je hudo narobe, imam prav?"

"Scott . . . Teri," je začel zdravnik, "z vama bom povsem iskren. Nimamo veliko časa. Ali kdo od vaju pozna kakšnega onkologa?"

In tam je bila. Beseda na "O". Pomenila je lahko samo eno. Njun trinajstletni sin je zbolel za rakom.

Slišati, da imaš raka, je grozno. Še huje pa je, ko si pri trinajstih letih diagnosticiran z napredovalo Hodgkinovo boleznijo

četrtega stadija in izveš, da imaš le še devetdeset dni življenja. Moji starši so mislili, kako težko je sprejeti, da postajam najstnik, a to...to je bilo nepredstavljivo. Sploh si ne predstavljam, kako so se počutili, ko jim je zdravnik povedal.

Ko imaš pred seboj le še tri mesece življenja, se pogled nanj izostri. Medtem ko so se moji prijatelji ukvarjali z najbolj kul čevlji, najnovejšimi pričeskami in popularnostjo, sem jaz ležal na bolniški postelji v Columbusu in se boril za svoje življenje. Gledal sem v televizijo in se spraševal, kaj bom tisti večer dobil za večerjo. Ali me je to res zanimalo? Ne. Samo oditi sem želel od tam in se vrniti v svoje staro življenje.

Medtem so se v mi v možganih vrtele besede *Zakaj jaz?*

Ker si si s svojimi dejanji to zaslužil, je odgovoril glas v moji glavi.

Utihni! Sem mu rekel. Ne veš, o čem govoriš.

O, da, pa vem. Nekaj hudo narobe si moral narediti, da so te poslali v to bolnišnico in ti odvzeli vse prijatelje.

Zakaj jaz? Zakaj jaz? Zakaj jaz?

Kaj je, Sean? Kaj si naredil?

Utihni! Samo UTIHNI!!!

Mislil sem, da se mi bo zmešalo. Moral sem nekaj storiti z glasovi v moji glavi.

Prav, sem si rekel. Tukaj sem. Nekaj je povzročilo, da sem tukaj in sedaj želim ven. Morda ne bom nikoli izvedel, zakaj se je to moralo zgoditi ravno meni. Vendar zgodilo se je MENI in glede tega ne morem narediti ničesar. Lahko pa se borim. Želim biti spet normalen. Pojman nimam, kaj me čaka, a kot so me v življenju vedno učili, se

bom potrudil, da premagam to bedno situacijo. Nekatere stvari so res izven mojega nadzora, vendar pa se bom potrudil kontrolirati tisto, kar lahko...moje misli!

Že prej sem slišal za povezavo med umom in telesom in kako lahko telo manifestira, kar si um zamisli. A o njej nisem vedel ravno veliko. Nekaj sem bral tudi o vizualizaciji, a takrat še nisem dobro razumel, kaj pomeni. Vedel pa sem, da je to nekaj, kar mi lahko v tej situaciji pomaga. V preteklosti sem uporabljal moč svojega uma v športu—bi lahko to delovalo tudi tukaj? V bazenu sem se vedno osredotočal na uspeh in v poletni plavalni ligi sem bil neporažen. Morda pa sem nekaj le naredil prav!

In tako sem se odločil, da bodo moje misli bistre in osredotočene na končni rezultat: vrniti življenje nazaj v stare tire.

Pogled se mi je ustavil na vrečkah, napolnjenih s kemoterapevtskimi zdravili. Začutil sem hlad tekočine, ki se je pretakala po žilah. Kako mi lahko nekaj, kar prihaja iz plastične vrečke z narisanim radioaktivnim simbolom reši življenje? Spet sem se začel pogovarjati sam s sabo o možnostih, ki sem jih imel na tej točki. Prišlo je do dveh možnih izbir: ali se borim za svoje življenje ali pa obupam in umrem.

Odgovor je bil očiten.

Ko sem po začetnem zdravljenju ležal na bolniški postelji, sem si mislil: *Hej, pa saj ni tako hudo. Vse te zgodbe o slabosti, bruhanju in izpadanju las...morda navsezadnje le niso resnične. Vse bo v redu, sem si rekel, ko sem posteljo nastavljal v položaj za spanje in z nasmehom na obrazu odplul v deželo sanj.*

Zbudil sem se hudo bolan. Vse me je peklo in v želodcu mi je vrelo. V trenutku, ko sem odprl oči, so moje žleze slinavke ponorele in iz koticikov ust je začela odtekat slina. Takrat sem začutil, kako moje telo prevzema prvi val slabosti. Odvrigel sem rjuho s prepotenega telesa in vedel, da ne bom prišel do stranišča. Nisem imel nikakršnega nadzora nad seboj. Želodec se je začel krčiti in bruhal sem tako močno, da sem pobruhal cel spodnji del telesa. Bilo je, kot da bi se nek demon v mojem želodcu boril za osvoboditev.

Mama in oče sta spala v isti sobi poleg mene in oba so prebudili mučni zvoki, ki jih je med bruhanjem spuščal njun sin. Mama je takoj poklicala medicinsko sestro, medtem ko je oče mrzlično iskal koš za smeti, ki bi mi ga dal pred obraz.

A to je bil šele začetek. To je bil moj prvi pravi izziv v življenju. Celo naslednje leto je bilo moje telo strupena, radioaktivna žrtev kemoterapije. Vedel sem, da je zame to najboljše, zato sem naredil vse, kar je bilo v moji moči, da bi ohranil pozitivno miselnost. Toda v ozadju so se skrivali dvomi, ki jih je vcepil rak.

Ko sem se po četrtem tretmaju zjutraj prebudil, sem na predelu mehurja občutil poznani jutranji pritisk. Z otečenimi nogami sem zamahnil na rob postelje, da bi se dvignil, ko sem s koticikom očesa na blazini opazil nekaj čudnega. Videti je bila, kot da bi na njej spal pes, ki se je celo noč levil. Seveda sem vedel, da to niso pasje dlake. A enostavno nisem mogel verjeti svojim očem. To je bilo tisto, česar sem se najbolj bal. To so bili moji lasje! Z moje glave!

Roke so se mi tresle, ko sem z njimi nežno odmaknil dlake, ki so bile do pred nekaj urami pritrjene na mojo glavo. Močno sem zajokal. V paniki sem lase pobral in stekel v kopalnico, da bi videl, od kje vse so odpadli. Mogoče je bil le majhen del lasišča.

Morda tega sploh nihče ne bo opazil. Mogoče lahko to kako prikrijem. Ko sem strmel v ogledalo, sploh nisem prepoznal osebe, ki mi je vračala pogled. Včasih sem bil pravo utelešenje zdravja in kondicije. Zdaj pa sem zaradi temnih kolobarjev pod očmi izgledal, kot da več mesecev ne bi spal, moje nekoč atletsko telo plavalca pa je sedaj mejilo na debelost. Požrl sem solze in si rekel: "Dovolj trden sem. Zmogel bom."

Šel sem pod tuš in odprl vodo. Vedel sem, da bo tisto, kar bo sledilo, težko, ampak moral sem to narediti. Ko sem se nagnil naprej, sem na lasišču začutil toplo vodo. Šampon sem počasi spenil in se pripravil na takorekoč travmatično izkušnjo. Ko sem začutil, kako se prsti prebijajo skozi preostanek las, so mi roke pričele trepetati. Počasi sem jih umaknil z glave in se zgrozil ob pogledu nanje. Bile so povsem prekrte z lasmi! Komaj sem dihal. Zgrudil sem se na tla in iz odtoka potegnili grude las, da je voda lahko odtekla. Samo sedel sem in jokal, v popolnem šoku. Vse, kar sem si želel od življenja, je bilo zdaj tako daleč in nedosegljivo. Kako bom lahko to prestal? Bom sploh preživel ta dan? Ne vem, koliko časa sem bil tam notri, a verjetno je minilo kar nekaj časa, ker sem se nenadzorovano tresel, ko sem se spet začel zavedati, kje sem. Voda ni bila več topla, ampak hladna kot led. Vsi lasje na moji nastniški glavi so izpadli – tudi obrvi in trepalnice...vse.

Bil sem pravi čudak.

Dolgo časa sem potreboval, a sem se nazadnje le odločil, da bom ne glede na svoj izgled ostal zvest sam sebi in se razvil v osebo, v katero sem bil vzgajen. Rak je vzel moje lase, mi uničil telo, ne more pa imeti mojega razuma, smisla za humor in moje odločnosti, da vse to preživim in svoje življenje dobim nazaj. Imel sem raka. In ni mi preostalo nič drugega, kot da se s tem spoprimum in se osredotočim na to,

da se čim prej spet vrnem v normalno stanje. Ko so te pozitivne misli in afirmacije tekle skozi moj um, so dosegle tudi negativne misli in jih potisnile iz mojih možganov.

Še naprej sem se osredotočal in si vizualiziral srečen konec—biti ponovno zdrav in normalen. Vsak večer sem si predstavljal, kako spet plavam in prihajam iz vode kot prvak. Vsakič, ko sem bil na zdravljenju in so mi po žilah spuščali hladne, strupene kemikalije, sem si predstavljal, kako vstopajo v moje telo, tam pa se odvija bitka epskih razsežnosti.

Vsaka majhna molekula tekočine je bila v mojih mislih mikro vesoljska ladja. Jaz sam sem bil kapljica kemoterapije, ki je padla iz vrečke v prozorno plastično cev, ki je vodila v moje žile. Ko sem padel iz vreče v posodo za tekočino, sem potrpežljivo čakal, da pridem na vrsto, da me posrkajo v cev za IV. Medtem sem hitro opravil pregled in se pripričal, da so pred izstrelitvijo vse puške oborožene le z najboljšo kemoterapijo, kar jih je na voljo. Ko sem pogledal mimo prozorne plastične IV cevke v bolniško sobo, sem lahko videl svoje telo, kako leži na postelji ...medicinsko sestro, ki je zapuščala sobo . . . mamo, ki je sedela ob meni . . . televizijski ekran, ki je prikazoval neke stare ponovitve.

Potem je svetla bolniška soba nenadoma izginila. Silovito me je posrkalo v krvni obtok med rdeče in bele krvničke. Ko sem krmaril po svoji ladji, sem pogledal na GPS sistem na armaturni plošči, da bi videl lokacijo svoje tarče—tuje snovi, ki sem jo prišel uničiti. Ko sem z ladjo krmaril po svojih žilah, sem lahko slišal, kako je bitje srce postajalo vse glasnejše, medtem pa je moja ekipa izkušenih borcev skupaj z drugimi kapitani stopila v pripravljenost, da iz vseh kotičkov telesa odžene sovražnika.

Ko sem se približeval poveljniškemu centru, sem videl, kako se srčna zaklopka z vsakim utripom odpira in zapira. Začutil sem, kako krvni sistem za vzdrževanje življenja teče in skoraj bi me posrkalo v srce, kjer je bil hrup oglušujoč. Lub-dub! Lub-dub! Lub-dub! Ko sem opazoval preostanek posadke na ladji, kako strelja iz predela srca, je bil čas, da se tudi jaz pripravim na svojo misijo. Čas se je upočasnil in zavedal sem se vsake podrobnosti, dokler me končno niso izrinili iz srca. Takrat se je pričel moj lov na nezemljane.

Moja ladja je drvela po krvnih žilah—zavoj na levo tukaj in zavoj na desno tam. Kjer so se žile razcepile, sem pogledal v konzolo in sledil utripom, ki so me vodili do rakavih celic, ki smo jih s posadko nameravali ubiti. Še naprej sem letel skozi telo, vse dokler nisem našel grozda, ki je bil predviden za uničenje, nato pa. . . BUM! Napad iz zasede! Nikoli ne bi uganili, da pridemo od tam!

“Izstrelite rakete! Izstrelite topove! Ustrelite z laserji! Dajmo vse od sebe, dokler ne pobijemo teh norcev!” In tako je celotna ladja izbruhnila v velikanski eksploziji ognjene moči, ki je poslala kemoterapijo neposredno v srce pošasti!

Med vsako kemoterapijo sem se osredotočil na svoj um in si živo predstavljal notranjo bitko, ki se je bila v mojem telesu. “Kemoterapevtske ladje” so uničevale zlobne “rakave tujke”. Predstavljal sem si vsako najmanjšo podrobnost, da bi bil boj čim bolj resničen in vključeval čim več čutil, hkrati pa sem se osredotočil na eno sliko: nase, kako plavam sem ter tja na tekmi in sem na koncu razglašen za prvaka.

Moja borba z rakom je trajala skoraj eno leto. To so bili eni najtežjih dni v mojem življenju. Pridobil sem približno trideset kilogramov in izgubil vse dlake na telesu. Izgubil sem sebe. Na nek način sem za nekaj časa izgubil celo svoje življenje. Vse je

bilo tako zelo drugače. Jaz sem bil drugačen. Počutil sem se nemočno in včasih brezupno. Zakaj vsega tega ne more biti konec? Zakaj sem moral iti skozi to? Zakaj nisem mogel biti normalen, zdrav otrok? Zakaj? Ležal sem na postelji, sekunde so se spreminjale v minute, dnevi v tedne. Ob dobrih dneh (ko nisem jemal zdravil) je čas hitro mineval. Toda, ko so mi vbrizgali zdravilo, se je čas upočasnil.

Kljub vsemu pa nikoli nisem izgubil osredotočenosti na svoj cilj: zmago na prvenstvu v prsnem plavanju na 50 metrov. Ta cilj mi je pomagal, da sem se osredotočil na prihodnost. Seveda sem rad živel v sedanjosti, a v tistem trenutku je bila sedanjost eostavno preveč grozna. Nič drugega nisem doživel, kot dan za dnevom krvne preiskave, kemoterapijo in zdravilo Prednison . . . in samo Bog ve, kaj drugega še. Da bi preživel in prestal to strašljivo sedanjost, sem se moral prisiliti, da se osredotočim na nekaj, karkoli, v prihodnosti.

V redkih trenutkih, ko sem se počutil dovolj dobro za telovadbo, sem svoje telo gnal dlje, kot je v tistem trenutku zmoglo. Nisem nameraval zapraviti niti dneva, da bi bil len in nič delal. Sprostitev sem želel prihraniti za čas, ko sem prejemal zdravljenje in se pretvarjal, da sem kapitan medplanetarnega telesa, vesoljec Spiff – moj alter ego, ki se bori proti raku. Veselil sem se dobrih dni in nisem jih nameraval zapraviti za smiljenje samemu sebi.

Naredil sem, kar sem lahko. Včasih sem šel ven tekat po soseski ali se celo pridružil tekaški ekipi med njihovim treningom. Nisem hotel biti izključen iz vsega, samo zato, ker sem bil "drugačen". Mislil sem, da bi mi lahko še tako majhen cilj pomagal priti do plavalnega prvenstva, zato sem pričel s treningom za lokalni tek na pet kilometrov. Verjel sem, da bi mi priprave lahko pomagale ohranjati moje telo v dobri